

[Indearigsministeren.]

går i hovedstadsreformen. Hertil kommer, at den foreslåede midlertidige løsning — en treleddet struktur — efter regeringens opfattelse ikke er den bedste løsning, og at der erfaringsmæssigt består en stor risiko for, at en sådan midlertidig løsning i praksis vil konsolidere sig selv og dermed gøre det vanskeligt senere at gennemføre en anden blivende ordning.

I regeringens forslag til en hovedstadsreform er det derfor på forhånd fastlagt, at der skal oprettes en amtskommune fælles for hele hovedstadsområdet. Når regeringen har vedtaget at foreslå en sådan storamtsløsning, skyldes det flere grunde. Den herved etablerede toleddede struktur, der bygger på kommuner og en amtskommune, vil svare til strukturen i det øvrige land. Det betyder også, at Københavns og Frederiksberg kommuner får samme status som landets øvrige kommuner, på samme måde som købstædernes særstatus blev ophævet ved kommunalreformen. Samtidig opnår man automatisk, at fællesorganet, amtsrådet, vælges ved direkte valg og får direkte beskædningsret. Yderligere vil der med oprettelsen af en amtskommune for hele området ske en fuldstændig udjævning af de amtskommunale skattetryk i området. Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne fremhæve, at man ved valget af en storamtsløsning undgår de kompetencekonflikter og den dobbelt-administration, som uundgåelig vil følge af en treleddet struktur.

Det er som argument imod etablering af en storamtskommune blevet fremhævet, at en storamtsløsning vil medføre en stor og uoverskuelig administration, når både de særlige hovedstadsopgaver og de traditionelle amtskommunale opgaver skal varetages af en central forvaltning.

Over for denne indvending må jeg imidlertid fremhæve, at lovforslaget giver mulighed for decentralisering af dele af storamtskommunens forvaltning i det omfang, der viser sig behov derfor. Herved kan man sikre, at afstanden mellem borgerne og administrationen ikke bliver for stor, og samtidig aflaste amtskommunens centrale forvaltning for en række enkeltafgørelser. Amtsrådet og dets stående udvalg vil herved kunne koncentrere indsatsen om de generelle retningslinjer, planlægning m. v. En decen-

tralisering efter dette mønster er i øvrigt for visse forvaltningsområders vedkommende gennemført ved dannelsen af Stockholms storlandstingskommune i 1971, hvor man ligeledes efter mange års debat har foretrukket en storamtsløsning fremfor en treleddet struktur.

Jeg vil i denne forbindelse gerne nævne, at der har været fremført tanker om at gennemføre en særlig opgavefordeling i hovedstadsområdet, således at en del amtskommunale opgaver henlægges til kommunerne. Dette er imidlertid ikke fundet hensigtsmæssigt, idet de amtskommunale opgaver forudsætter et væsentlig større befolkningsgrundlag eller et større geografisk område, end kommunerne normalt har. Hertil kommer, at en sådan speciel opgavefordeling unødigt vil gå på tværs af den for landet i øvrigt gældende opgavefordeling og vil kunne skabe præcedens for de øvrige amtskommuner.

Det er endvidere anført, at en storamtskommune landspolitisk ikke er en acceptabel løsning, da den vil omfatte $\frac{1}{3}$ af landets befolkning. Da det store bysamfund rent faktisk eksisterer og det samtidig fra alle sider er erkendt, at der består en nøje funktionel sammenhæng i byområdet, finder jeg det imidlertid svært at tillægge denne indvending afgørende betydning.

Endelig er det fremført, at en storamtsløsning vil forhale løsningen af de presserende fællesopgaver, og det er vel også nærmest denne frygt, der ligger bag det radikale forslag om at nedsætte et hovedstadsråd allerede den 1. april i år og udskyde spørgsmålet om hovedstadsordningens endelige udformning til senere. Regeringens forslag til en overgangsordning sikrer imidlertid på én gang, at der kan ske en forsvarlig forbedring af storamtskommunens etablering, og at der på det realistisk set tidligste tidspunkt kan gennemføres en fællesløsning af de særlige vigtige hovedstadsopgaver.

Jeg må i den forbindelse pege på, at en hovedstadsordning allerede i 1972 vil være en praktisk umulighed. Ganske vist indeholder det radikale forslag en række bestemmelser om regionplanlægning, trafik m. v., men disse bestemmelser er blot en gentagelse af de principskitser, der findes i hovedstadsreformudvalgets betænkning.

Disse principskitser egner sig imidlertid